

Nagy Zsuka

Katt, avagy anya és a fesztivál

Sört iszom, és táncolok egy asztal tetején. Nem fáj tőle a gyomrom. Egyensúlyvesztéseimet még nem zabálással súlyozom. Könnyű és játékos vagyok. Élek. Táncolok egy meleg nyárban valami fesztiválon, egy zsákkal a hátamon. Van egy kicsi sátram is, csak nem emlékszem, hová kalapáltam le. Azt hiszem, a többiek sem látják át az egészét, sokan fekszenek az asztalokon és alatta, meg úgy összeviszsa mindenütt a hatalmas felhősátor alatt. Jó fotó. Katt.

Ezen a képen pedig nyomjuk a dumát. Itt a nagy sötét semmi, kezdjük. Ez így volt a honfoglaláskor is, milyen szép folytonosság, mondjuk. Olvastad az új izé... kötetet, hogyishívják, ja, persze, azt, igen, mert ugye, most őt kell olvasni, ha menő akarsz lenni. Te egész életedben ilyen sznob leszel, kérdezi Kata barátja a haverját. Nem, majd kinövöm, mint téged, válaszolja a másik. És mindenki elröhögi magát. Nekedadivatmondjameghogykivagy. Ordibáljuk egyszerre. Kis sznobberék vagyunk a sötét magyar rónának tűnő likacsos ég alatt. Mobilszódaszervizzel.

Egyikőnk hátizsákjában nagy szódásszifon van. A teste a zsákban, a nyaka és a feje kint, az orrából spriccoljuk a borunkba a szénsavat. Rohadt kellemes idő van, a fröccs is nagyon az. Kataék csókolóznak, én még nem. Éppen előrefutottam, csak úgy, mert szeretek futkározni, és beleestem egy árokba, és valahogy megbicsaklott a lábam. Elég erősen fűzőld és földbarna vagyok. Kihorzsoltam a karomat is, meg persze picit bicegek, de gyorsan összeszedem magam, és mint egy punk-őzike, ott termék a csapatnál megint. Hülye vagy, egyszer kitöröd a nyakad, mit ugrálsz meg rohangálsz mindig, mint egy nemtudommi, mondja Kata, és lefröcsköl a szifonnal.

Lassan elérünk egy kis katlanszerűséghez, itt táncolok az asztalon, és már én is csókolózom meg lassúzó. Fesztiválroman-

tika, ezt nem lehet másképpen csinálni. Vagy nem is akarom, nem tudom. A táncpartnerem elmegy a pulthoz. Addig ránézek a telefonomra. Látom, anya keresett. Négy nem fogadott hívás és egy sms. Megvagy. Három 'a' betűvel és sok kérdőjellel. Már jó késő van, most mit csináljak, ha írok, felébredtem, ha nem írok, tők ideg lesz. Úgy döntök, hogy inkább írok egy üzenetet. Helló, minden oké. Visszajött a fiú, a kezembe nyomja az újabb adag sört. Hívott valaki, kérdezi, nem, senki, csak az időt néztem, válaszolom. És aztán együtt éljük át a fesztivál elsőtalálkozásos mindenféléjét. Szóval tánc, részegség, csókság. Katt.

Arra ébredek, hogy a fiú ölében fekszem egy pad mellett, műanyagpoharak között, hús-vér kosznak. Iszonyúan fáj a fejem. Pittyeg a telefonom. Végre, hogy írtál, nem vagy képes lejelentkezni, majd megtudod, milyen az, ha egy szülő aggódik a gyerekéért. Puszi, anya, minden okés, pötyögöm gyorsan vissza. A fiú is felébred, mi az, kérdezi, semmi, csak az időt néztem, válaszolom. Megcsókol. Karikás szemével, összevissza álló hajával még helyesebb, mint amire este emlékeztem, Peti vagyok, mondja, én pedig legtöbbszörnemtudomkivagyok, röhögünk, és bemutatkozom. Megbeszéljük, hogy keresünk egy kutat, és iszunk egy kis vizet. Kiderül, hogy mindkettőnknek bádogpoharunk van. Nekem sündisznós, az övé meg kisvakondos. Mekkora találkozás, megint röhögünk. Bemegyünk egy kisboltba, zsemlét, felvágottat veszünk, és elkezdünk beszélgetni. Katáékkal a bolt melletti kocsmában találkozunk. Ők már gyógyászóknak. Mindenki bemutatkozik mindenkinek, és együtt indulunk el egy nagy fa árnya alá programokat nézni. Miután megterveztük a napot, Katával úgy döntünk, ideje elmenni megmosakodni. Nagy nehezen mindenre rátalálunk, a mosdókra és a sátrainkra is. Ki ez a fiú, kérdezi Kata. Nem tudom. De rendben van, nem, kérdzem. Aha, mondja több 'a'-val, és nevetünk egy nagyot. Nagyon jólesik a zuhany. Persze sehol egy zuhanyfüggöny, ezt a mosakodás-részt nagyon utálom a fesztiválokban. Kata egy törülközővel takar. Nagyon szégyellős vagyok. Ezt fogod csinálni ezzel a fiúval is?, kérdezi. Aha, vagy iszom, nincs más variáció. Talán

még a sötét, biztonságos, mezítelen ég, de nem szándékozom levetkőzni neki, de csókolózni jó, meg ölelkezni a fűben, érted, na. Értem, értem, igyekezz, én is zuhanyozni akarok. Jól van, jól van, mondom. A srácomat is meg kell találni, annál a fánál beszél-tük meg, tudod, melyiknél. Nem tudom. Én tudom, az a lényeg. És a te fiúddal mi lesz, kérdezi Kata. Nem a fiúm, válaszolom. De nem tudom, csak megtalál, ha nem, akkor ennyi volt. Végre elkészülünk, elindulunk megkeresni Kata fiúját, akitől azóta két gyermeke van. Mi a fiúval régen nem vagyunk együtt, de soká-ig együtt jártunk. Olyan szerelmesen tudott rám bámulni, hogy halálra idegesített, minden úgy volt, ahogy én akartam, nem volt semmiről igazi véleménye, mindent úgy mondott el, mintha ő mondaná, pedig előtte én mondtam ugyanazt. De ezt akkor még nem tudtam. Katt.

Szóval megtaláltuk Kata fiúját, az én leendő fiúmmal dumál-tak. Leültünk egy kis udvarba zenét hallgatni, közben boroztunk, a fiúk cigit sodortak. Nem dohányoztam, de szerettem, ahogy Peti a cigijét megsodorja. Mindig megkérdezte, kérek-e. Leg-többször kértem, és elpöfékeltem. Főleg sötétben, italozás köz-ben szerettem így füstölni vele.

Este lett megint. Dülöngéltünk, táncoltunk, röhögcséltünk, és kicsit hamarabb botorkáltunk el a sátrainkig, mint a többi napon, és bezuhantunk a hálósákjainkra. Atyaég, anya, jut eszembe. Csak három nem fogadott hívás, és egy *élsz még*-sms. Minden okés, majd mesélek, puszi. Ezt több nem oda illő magánhangzó-val és mássalhangzóval írom le, nagy nehezen, hogy mikor felkel, lássa, hogy írtam. Nagyon rosszul vagyok, kihányok a sátorból. Szerencsére Peti nincs itt.

Másnap délben a kisboltnál találkozunk. Peti tömény áftersévilattal közelít, és egy kigombolt hávájos ingben virít, mint egy csimpánz. Pár hét múlva megtudom majd, hogy ez a hódító-s-ingje. És akkor azt mondom neki, többet ne vegye fel. Pittyeg a telefonom. Vigyázz magadra, kislányom, tegnap láttuk apáddal, hogy nagy viharok voltak arra, nem áztál el. Ki az, kérdezi Peti. Csak az emlékeztetőm, mondom. Figyu, tegnap esett itt, aha,

szakadt, meg is áztunk, nem emlékszel. Nem, válaszolom. Akkor ma nem iszom annyit. Persze estére lerészegedem, Peti ölelget meg terelget engem és magát is. Csörög a telefonom, Peti furán néz rám. Ki az, kérdezi, csak az idő csörög, kérdi újra zavartan, nevetve. Nem, az anyám. Részeg vagyok, de érzem, hogy Peti megkönnyebbül. A francba, csak nem féltékeny volt. De, mondja majd később, mikor jót röhögünk ezeken a leglegelső napokon.

Szóval, csörög a telefonom, kicsit megijedek, nem tudom, tudok-e beszélni, megtörlöm az arcom az ingembe, megigazítom a ruhám, beveszek három rágót, a többiek néznek rám, és szakadnak a röhögéstől. Mi van, mit röhögtök. Te, lány, csak telefonálni fogsz, nem fogja érezni az anyád a piaszagod, nem fogja látni, hogy milyen édesen traca vagy, mondja Peti, és megcsókol. Sértődötten eltolom magamtól, hogy ez most nagyon nem vicces, nekem most fel kell vennem a telefont. A fejembe vettem, hogy pár percre jó gyerek leszek. És akkor elhallgat a csörgés. Erről ennyit, mondom, és elteszem a telefont, de az újra megszólal, gyorsan megint előveszem. Szia, kislányom, hogy vagy, eszel rendesen. Szia, anya, aha, minden okés, eszek rendesen, meg blablaba, Peti direkt puszilgatja a nyakamat, hogy belezavarodjak, bele is kiabál a telefonba, hogy csókolom. Ki volt az, kislányom. Nagy itt a hangzavar, megyek is, nem nagyon hallak, szia. Ne csinálj semmi hülyeséget, lányom, apád is puszil, itt kiabálja nekem a tévé elől. Hellóosztok, és kinyomom. Huh, kifújom és befújom a levegőt.

A többiek megtapsolnak, meghajolok, és kérek valamit inni. Ne csinálj semmi hülyeséget, kislányom. Egész este ezzel cikiznek. Hehehe, válaszolom mindig. Te, a szex, az hülyeség, kérdezi, Peti. Mégiscsak te is vagy valamiből, az nem lehet hülyeség, ezt már nyelvbtlásokkal mondja gyermekded ártatlanságot színlelve, én pedig beleharapok az arcába. A legnagyobb hülyeség a világon a mobiltelefon, válaszolom. Nálam is itt van, nézd, engem nem hív senki. Jó, mert te fiú vagy, engem sem hívnak, mutatja a telefonját Kata. Jó, mert te fiúval vagy. Persze, tudom, hogy ezek olyan klasszikus okok és válaszok, és nekem már mindig így lesz.

Peti magához húz, elesünk. Most már neked is van egy komoly lábakon álló pasid, mondja, amin jót röhögünk a földön. El is alszunk, arra ébredünk, hogy szedik a szemetet körülöttünk, és világos van. Peti elkísér a sátramig. Vele könnyebb tájékozódni, főleg miután kiderült, hogy én totál az ellenkező irányba indulok el mindig, és keverem a jobb és a bal kezemet, ahogy az anyám. Ezt eddig hogy nem tudtam, fogalmam sincs. Elbúcsúzunk, percek alatt elalszom. Dél körül kotorásznak a sátramnál. Voltam már kint, de úgy döntöttem, hogy még lábadozom, és visszajöttem még kicsit pihenni. Bejöhettek, kérdezi Peti. Szia, gyere csak, ilyenkor még nem süt ide a nap, bírható. Elkezdjük nézegetni a programfüzetet, átgondoljuk, mit fogunk ma csinálni, aztán valahogy inkább már csókolózunk. Peti felhúzza a pólómat, benyúl a nadrágomba, csörög a telefonom, anya az. Katt.

MUNKÁCSY MIHÁLY (1844–1900) festménye
(Forrás: wikimedia)